

2. juledag d. 26. december 2018

Salmer:

123: Her kommer Jesus, dine små

122: Den yndigste rose er funden

129: Julebudet til dem, der bygge

114: Hjerte, løft din glædes vinge

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 23,34-49

Jesus sagde: »Derfor, se, jeg sender profeter og vise og skriftkloge til jer; nogle af dem vil I slå ihjel og korsfæste, andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by. For over jer må alt det retfærdige blod komme, der er udgydt på jorden, lige fra den retfærdige Abels blod til blodet af Zakarias, Barakias' søn, som I dræbte mellem templet og alteret. Sandelig siger jeg jer: Det skal alt sammen komme over denne slægt. Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!«

Vi har lige fejret, at Jesus blev født julenat. Lyset er kommet til verden. Verden har fået et helt nyt centrum. Barnet i krybben. Jesus Kristus. Guds søn. Verdens frelser.

I dag på 2. juledag spoler vi så ret hurtigt frem. Vi får et blik ind i fremtiden for Jesus. Vi får et blik ind i fremtiden for den kristne kirke.

I den tekst, vi lige hørte, er Jesus i gang med en lang og lidt voldsom enetale. Han kritiserer stærkt de skriftkloge og farisæerne, den jødiske religiøse elite, for at være hyklere og for ikke at ville lytte til Gud. Først kigger han bagud. Gennem historien har Gud sendt profeter til sit folk, Israel, og de har ikke villet lytte til dem. De har forfulgt dem. De har stenet dem. De har slået dem ihjel, for de brød sig ikke om de ord, profeterne sagde. Eksempelvis en mand ved navn Zakarias, som Guds ånd inspirerede til at kritisere folket for ikke at følge Guds love. Det blev folket vrede over, og han blev

slået ihjel mellem templet og alteret. Det er beskrevet i Det Gamle Testamente i 2. Krønikebog kapitel 24, og da han bliver stenet til døde, siger han: ”Måtte Herren se det og kræve dig til regnskab”

Han gør ikke gengæld i sidste øjeblik og kaster nogle af stenene tilbage i hovedet på sine angribere, Han overlader dommen og hævn til Gud. Den Gud, der ser.

Jesus er på samme linje, overlader dommen og hævn til Gud og siger: ”For over jer må alt det retfærdige blod komme, der er udgydt på jorden”. Det betyder, at farisæerne og de skriftkloge er ansvarlige for dem, som de og deres forfædre har slået ihjel. Gud har set det. Han vil fælde en retfærdig dom.

Jesus kigger også fremad. Han kigger fremad mod sin egen lidelse og død. Han nævner det ikke direkte, men kort forinden er han redet ind i Jerusalem, som vi hørte det 1. søndag i advent. Han blev tiljublet og kaldt konge, men han ved, at den eneste ophøjelse, der venter ham, er ophøjelsen på et kors. Kort efter dagens tekststykke, da han er færdig med at kritisere farisæerne og de skriftkloge, forlader han templet. Påskens begivenheder med den sidste nadver, forhør, korsfæstelse og død tager for alvor fart. Jesus ser det i horisonten.

Jesus kigger også fremad mod kirkens liv efter sin død og opstandelse. For ligesom Gud i Det Gamle Testamente sendte profeter, vise og skriftkloge til sit folk for at lære dem sandheden, vil Jesus gøre det samme. Jesus vil sende sine disciple ud i verden for at udbrede sandheden om ham. Jesus vil sende sin kirke ud i verden for at alle kan få mulighed blive en del af hans rige. Jesus vil sende sin ånd ud i verden for at mennesker kan blive draget nærmere til ham.

Vil det gå let og smertefrit? Vil mennesker i massevis vende om og følge Jesus og blive en del af hans kirke? Ja, til tider vil det ske. Jesu disciple og den tidlige kirke spredte de gode nyheder om Jesu sejr over døden påskemorgen. Mange mennesker troede på det og blev en del af kirken. Men mange af de første disciple døde for deres tro. De led næsten alle martyrdøden. Vi hørte også tidligere i gudstjenesten om Stefanus, som blev stenet for sin tro. Mange kristne har i tidens løb mistet livet, fordi de fortalte åbent om troen til andre. Eller fordi de ikke ville fornægte den mand, som havde tilgivet dem og givet dem et nyt liv. Og det sker stadig i stor stil i dag. Det er på mange

måder langt fra vores virkelighed i Danmark, så i dag vil vi bruge lidt tid på nogle af de mennesker, som i vores tid forfølges for deres tro.

Måske kender nogle af jer denne bog? Den sidste nadver skrevet i 2013 af Klaus Wivel, journalist på Weekendavisen. Han er vist ikke selv særlig religiøs eller troende. Han blev for små ti år siden provokeret af, at den danske regering på daværende tidspunkt ikke gjorde så meget for at hjælpe forfulgte kristne i Mellemøsten. Antallet af kristne i det gamle kristne kerneområde var og er stærkt faldende, delvis på grund af krige og delvis på grund af forfølgelse fra muslimske ekstremister. Men ingen gjorde så meget ved det. Derfor rejste han selv til Vestbredden, Gaza, Egypten, Libanon og Irak for at møde nogle af *dem*, som var blevet i landene på trods af forfølgelserne. En glimrende bog, som giver et fint overblik over og indblik i de kristnes trængte situation i Mellemøsten.

Cirka samtidig med at bogen udkom i 2013 skete der dramatiske ting i Egypten. Præsident Mursi fra den islamistiske organisation 'Det muslimske broderskab' blev afsat d. 3. juli af den egyptiske hær, som tog magten. Den koptiske kirke, som kirken i Egypten hedder, støttede, at hæren greb ind, i hvert fald indtil hæren lavede en massakre på Mursis tilhængere. De politiske begivenheder fik konsekvenser langt væk fra hovedstaden Kairo, og vi skal nu en lille tur til Egypten. Nærmere bestemt byen Delga 250 km syd for Kairo.

Det er d. 3. juli 2013. Præsten Ayob Yousef lå og sov i en tilbygning til sin kirke, en af byens ældste og største. Lige pludselig bliver den stormet af omkring 500 mennesker. Blandt dem var mennesker, som præsten havde kendt i mange år af sit liv. Ayob var helt alene, og han **var nødt til** at flygte hurtigt. Heldigvis var hans naboer parate til at skjule ham for den vrede menneskemængde. Nogle af hans muslimske naboer rakte en stige ud fra deres hus og skjulte ham.

Angrebet på Ayob Yousefs kirke den 3. juli 2013 blev en forsmag på det, der ramte endnu flere kirker godt en måned senere. Den 14. august 2013 blev omkring 60 kirker i Egypten udsat for hærværk af tilhængere af 'Det muslimske broderskab' og den afsatte præsident Mursi. I Delga måtte omkring 100-150 kristne familier flygte. Deres huse og kirker blev plyndret, brændt eller overtaget. Det var muslimske ekstremister, som angreb de kristne i byen. Mange af dem kendte de kristne i forvejen. Men der var også mange muslimer i byen, som hjalp de kristne. Da de

ekstremistiske muslimer ville ødelægge endnu flere kirker, slog nogle af de moderate muslimer ring om kirkerne og beskyttede dem i ugevis.

En måned senere fik egyptisk militær kontrol over de ramte byer, og i løbet af de sidste år og måneder er de fleste kristne vendt tilbage til Delga.

En af de hjemvendte er den 44-årige Atef Hana. Han er far til tre og ejer et lille fotostudie. De måtte også flygte midt om natten og se deres hjem blive plyndret. I flere måneder efter angrebet var familien på flugt adskilt fra hinanden. Atef forsøgte at finde et nyt liv i Kairo, men vendte til sidst tilbage til Delga.

Han siger: ”Jeg valgte at vende hjem og se skæbnen i øjnene. Jeg blev så ked af at se mit studie ødelagt, hele kvarteret vansiret. Og jeg spurgte: Hvorfor? Hvad har jeg gjort?”

”Gør I det her mod mig, fordi jeg har andre holdninger og meninger end jer? Ikke alle muslimer er onde, og ikke alle kristne er gode,”

Atef Hana fortæller videre: ”Jeg takker Gud for, at jeg har det fint nu. Tilgivelse er nødvendigt for mennesker. Selv hvis vi bliver udsat for mere af det her, vil vi tilgive.”

De hjemvendte kristne skal nu have en hverdag til at fungere. Men forholdet mellem muslimer og kristne i byen er stadig præget af frygt, mistillid og ar, som skal hele efter angrebene for fem år siden. Det kan kun ske på én måde, siger de hjemvendte kristne:

Tilgivelse.

Hvorfor hævner de koptiske kristne sig ikke? Hvorfor griber de ikke til våben? Hvorfor slår de ikke igen? Det gør nogle af dem måske også, men dem vi har mødt her virker optagede af tilgivelsen. Det er nærmest som om, at de er formet af Zakarias, som vi hørte om før: De stoler på, at Gud vil gøre regnskab en dag. Så det er ikke op til dem at hævne sig. De har kun en vej. Tilgivelsen.

I kirkebønnen nævner jeg altid de forfulgte kristne. Jeg plejer at bede om, at vi må lære af deres troværdige vidnesbyrd. Det troværdige vidnesbyrd er selvfølgelig i første omgang, at de forfulgte kristne holder fast i deres tro, selvom de møder modstand og forfølgelse. Det kan vi lære noget af, selvom vi ikke møder samme forfølgelse, men dog modstand på forskellig vis. Nogle mennesker

synes, at tro og kristendom er gammeldags, og at tro på Gud ikke hører hjemme i 2018. Nogle mennesker vil have tro og kristendom væk fra det offentlige rum. Nogle mennesker kører kampagner for at få danskerne til at melde sig ud af Folkekirken. Så der kan være modstand mod kristendom i Danmark. Men jeg tror, vi må sige, at det ikke er alvorlig modstand. Vi kan lære af de forfulgte kristne, at når de møder så meget modstand og forfølgelse og ikke opgiver troen og modet, så skal vi heller ikke.

Det troværdige vidnesbyrd fra de forfulgte kristne er dog meget mere end det. Det er også, at de i mødet med forfølgelse og vold vælger tilgivelsen og tilliden.

Det kræver tillid at vende tilbage til en by, man er blevet fordrevet fra. Tilbage til de mennesker, som man blev forfulgt af. For når man én gang har oplevet af blive forfulgt og mødt voldelig modstand, så sidder det dybt i én. Det er svært at lade være med at tænke, at det nok snart sker igen. Så vi kan lære af de koptiske kristnes stædige tillid til deres medmennesker. Og ikke mindst deres tilgivelse. Det er store ting, de tilgiver. De viser viljen. De viser vejen. Set i det lys virker det nærmest fjollet, ja, komisk, hvis vi ikke vil tilgive dem, som har trådt os lidt over tærne. Eller hvis vi bliver ved med at bære nag over noget, som skete for mange år siden, selvom personen har bedt om tilgivelse. Eller hvis vi i smålighed og uforsonlighed skærer besværlige relationer over, fordi vi ikke lige orker dem mere.

Ligesom Zakarias, ligesom Jesus, ligesom kopterne må vi lade tilgivelsen være vores vej. Vi må overlade hævn og dommen til Gud og øve os i at leve i tillid og forsoning med hinanden.

For kun på den måde kan julens glæde og fred vare ved og strække ind i det nye år og blive en kilde til håb og trøst i vores liv.